

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. София, 02.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 11.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **11590** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано на основание постъпила жалба от С. Н. Д. от [населено място], депозирана чрез пълномощника му адв. Я. А. от САК против Заповед № 513з-9951/19.11.2018 г. , издадена от Директора на СДВР с твърдения за нейната нищожност. Със същата е наредено на оспорвания, старши полицаи в 04 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, считано от 19.09.2018 г. да се изплаща допълнително месечно възнаграждение за пряко изпълнение на патрулно-постова дейност на териториален принцип в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със ЗДБ на РБ за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл.177, ал.2 и чл.180, ал.1 ЗМВР. Направено е искане за присъждане на разноски.

ПРОИЗВОДСТВОТО Е ПО РЕДА чл. 145 – 178 АПК, вр. чл.178 ЗМВР.

Ответникът Директора на СДВР, чрез пълномощника си юристконсулт В. П., оспорва жалбата. Подробни съображения са изложени както в съдебно заседание, така и в представени по делото писмени бележки.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната пред административния орган административна преписка и Заповед № 8121з-671 от 09.06.2015 г. на Министъра на вътрешните работи за определяне на

допълнителното възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности, условията и реда за неговото изплащане на държавните служители в МВР.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Доколкото в жалбата са наведени доводи само относно нищожност на оспорената заповед, предвид разпоредбата на чл.149, ал.5 АПК оспорването ѝ е без ограничение във времето. Съдът приема, че предмет на оспорване в настоящото производство е вътрешнослужебен акт, който засяга права или законни интереси на адресатите му и не е изключен изрично със закон от съдебно обжалване. С оспорената заповед се определя размера на допълнителното възнаграждение за специфични служебни дейности на държавен служител, както и условията и редът за неговото изплащане. С оглед заеманата от оспорвания длъжност следва да се приеме, че обжалваният акт засяга негови права и законни интереси, поради което е налице правен интерес от оспорването му и жалбата е ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество, същата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Между страните не се спори, че оспорваният заема старши полицай в 04 група на 04 сектор „Охрана на обществения ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР. На 19.09.2018 г. от Началника на 04 група на 04 СООРОО – ООП - СДВР до Директора на СДВР е отправено предложение рег. №513р-78822 за определяне на допълнително възнаграждение за специфични служебни дейности на основание чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР, вр. т. 1.7, буква „а/аа“ от МЗ №8121з-671/09.06.2015 г. на МВР на младши инспектор С. Д. в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на РБ за съответната година база, считано от датата на регистриране на предложението. На основание на предложението с оспорената в настоящото производство заповед Директора на СДВР е определил размера и изплащането на допълнително възнаграждение за изпълнение на специфични служебни дейности на С. Д. в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със Закона за държавния бюджет на РБ за съответната година база, считано от 19.09.2018 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Настоящия съдебен състав счита, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган, поради което същата се явява нищожна.

Оспорената заповед № 513з-9951/19.11.2018 г.е издадена от Директора на СДВР в изпълнение на правомощията му, съгласно заповед № 8121з-671 от 09.06.2015 г. на Министъра на вътрешните работи. В т.3 от тази заповед е предвидено, че определянето на конкретния размер и вид на допълнителните възнаграждения, тяхното изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се извършва със заповед на ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР (в случая директора на СДВР), както и на директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ и на регионалните дирекции „Пожарна безопасност и защита на населението“, по предложение на началниците на съответните звена.

Изплащането на допълнителни възнаграждения за изпълнение на специфични служебни дейности е предвидено в разпоредбата на чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР, съгласно който текст такова се изплаща към основното месечно възнаграждение на държавните служители. Съгласно чл.179, ал.2 ЗМВР условията и редът за изплащане на допълнителните възнаграждения по ал.1 и по чл.178, ал.1, т.2 се определят с наредба на министъра на вътрешните работи, а техният размер – с негова заповед. В

изпълнение на законовата делегация е издадена Наредба № 8121з-908 от 2.08.2018 г. за условията и реда за изплащане на допълнителни възнаграждения на държавните служители в Министерството на вътрешните работи за научна степен, за полагане на труд през нощта от 22,00 до 6,00 ч., за полагане на труд на официални празници, за времето на разположение и за изпълнение на специфични служебни дейности (обн. ДВ бр. 67 от 14.08.2018 г., в сила от 14.08.2018 г.). Разпоредбата на чл.14, ал.1 от Наредба № 8121з-908 от 2.08.2018 г. изцяло преповтаря т.3 от Заповедта на министъра и предвижда, че определянето на конкретния размер и вид на допълнителното възнаграждение, неговото изменение, спиране и възстановяване на всеки служител се определя със заповед на ръководителите на структури по чл.37 ЗМВР, както и на Директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ и на регионалните дирекции “Пожарна безопасност и защита на населението“, след мотивирано писмено предложение на началниците на съответните звена.

В случая обаче законовата норма на чл.179, ал.2 ЗМВР оправомощава единствено Министъра на вътрешните работи да определя размера на допълнителните възнаграждения по чл.179, ал.1 и по чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР. Нормата е императивна и безусловна и не се нуждае от тълкуване. Поради това следва да се приеме, че Директора на СДВР не е материално компетентен да издава заповеди, с които да определя размера на допълнителните възнаграждения по чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР.

Действително ответният орган е действал при условията на оправомощаване от Министъра на вътрешните работи – със Заповед № 8121з-671 от 09.06.2015 г., като в този смисъл е и разпоредбата на чл.14, ал.1 от горепосочената наредба. Определената обаче в закона компетентност на Министъра на вътрешните работи, специално по отношение на допълнителните възнаграждения по чл.178, ал.1, т.2 ЗМВР е персонална и не може да бъде делегирана след като няма изрично нормативно овластяване за това. В случая за такова овластяване не може да се приеме и нормата на чл.14, ал.1 от Наредбата, тъй като същата като подзаконов нормативен акт не може да противоречи на законовата норма. С оглед императивната разпоредба на чл.179, ал.2 ЗМВР, предоставяща компетентност единствено на Министъра на вътрешните работи да определя размера на допълнителните възнаграждения, следва да се приеме, че Директора на СДВР не е компетентен да определя размера на тези възнаграждения, респективно да издава заповеди от вида на оспорената в настоящото производство. В този смисъл са и мотивите на Решение № 8344/20. 06. 2018 г. по адм. д. № 11580/2017 г. по описа на ВАС – Пето отделение, приложено по делото.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Наведените от процесуалния представител на ответника доводи не обосновават друг извод. Така констатираният порок е толкова съществен, че заповедта не е годна да породи правно действие и обосновава извод за нейната нищожност.

При този изход на делото основателно се явява искането на оспорващия за присъждане на разноски. Съгласно чл.143, ал.1 АПК при отмяна на оспорения акт разноските на оспорващия се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт. Следователно СДВР следва да бъде осъдена да заплати на оспорващия направените от него деловодни разноски за държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева, заплатено от оспорващия, видно от приложения договор за правна помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК Административен съд –

София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Заповед № 513з-8369/06.11.2018 г. , издадена от Директора на СДВР, с която е наредено на С. Н. Д. от [населено място], старши полицаи в 04 група на 04 сектор „Охрана на общественя ред и оперативни обекти“ към отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, считано от 19.09.2018 г. да се изплаща допълнително месечно възнаграждение за пряко изпълнение на патрулно-постова дейност на териториален принцип в размер на 20 на сто от 50 на сто от утвърдената със ЗДБ на РБ за съответната година база за определяне размера на основното месечно възнаграждение за най-ниската длъжност на лицата по чл.177, ал.2 и чл.180, ал.1 ЗМВР.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на С. Н. Д. от [населено място] деловодни разноски в размер на 10 /десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: